

การแปลกับสมรรถนะในการแข่งขันระดับโลก

ปราณี กุลละวณิชย์¹

บทคัดย่อ

การที่ประเทศจะสามารถแข่งขันในเวทีโลกได้ดี ขึ้นอยู่กับคุณภาพของประชาชนของประเทศ ซึ่งน่าจะเป็นผลมาจากความสามารถในการติดตามความก้าวหน้าทางวิทยาการต่างๆ โดยเฉพาะทางเทคโนโลยีเป็นสำคัญ บทความนี้ชี้ให้เห็นว่าแม้ความสามารถในการติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการจะต้องอาศัยภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาโลกในปัจจุบัน แต่ความสามารถในการก้าวทันโลกวิทยาการสมัยใหม่ของประชากรส่วนใหญ่ของประเทศนั้น ไม่จำเป็นต้องผ่านภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่น่าจะได้ผลดีมากกว่าสำหรับคนไทยส่วนใหญ่ ถ้าผ่านภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ โดยอาศัยการแปลที่รวดเร็วและถูกต้องแม่นยำ นอกจากนี้ ความรู้ที่เป็นรากฐานสำหรับนักวิชาการ ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่ควรต้องใช้ภาษาอังกฤษได้ดีถึงขั้นที่จะต้องเป็นผู้พูดสองภาษานั้น ก็อาจจะแน่นหนา ลึกซึ้ง สำหรับการถ่ายทอดได้เร็วและมั่นคงมากกว่า ถ้าใช้ภาษาแม่ในการปูความรู้รากฐาน ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นความจำเป็นที่รัฐควรต้องพิจารณาสนับสนุนการแปลอย่างจริงจัง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ ศาสตราจารย์กิตติคุณ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โลกแห่งเทคโนโลยี

โดยกฎธรรมชาติสิ่งมีชีวิตที่มีความสามารถมากกว่า มีความแข็งแกร่งมากกว่า ย่อมมีโอกาสมากกว่าในการดำรงชีวิตอยู่ในโลก ประเทศที่เป็นมหาอำนาจมักมีโอกาสมากกว่าในการแข่งขัน และสามารถหาประโยชน์ได้มากกว่าประเทศที่มีใช้ประเทศมหาอำนาจ ความสามารถในการแข่งขันของประเทศใดก็ตามมักขึ้นอยู่กับความสามารถของประชากรในประเทศนั้นๆ มากกว่าสิ่งอื่นใด ประเทศที่มีทรัพยากรสูงค่าแต่ประชากรขาดความสามารถก็จะถูกเบียดเบียนเอาเปรียบและถูกใช้ทรัพยากรโดยที่ประชากรของประเทศมิได้รับประโยชน์ ตรงกันข้ามประเทศที่ขาดทรัพยากร แต่ประชากรมีความสามารถก็จะแข่งขันได้สูงในโลก ด้วยเหตุดังกล่าวการส่งเสริมประชากรของประเทศให้เป็นผู้สามารถแข่งขันได้ในเวทีโลก จึงกลายเป็นนโยบายสำคัญของประเทศต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศเล็กๆ ที่ไม่มีอำนาจในการต่อรอง ประเทศไทยเป็นประเทศเล็กเมื่อเทียบกับหลายๆ ประเทศในโลก ช้ำยังเป็นประเทศที่ไม่มีอำนาจในการต่อรองมากนักในเวทีโลก ถึงแม้ว่าในความเป็นจริงประเทศไทยเป็นประเทศที่มีเสถียรภาพ และเป็นแผ่นดินที่ให้ความสุขแก่ประชากรได้มากกว่าหลายๆ ประเทศในโลก แต่ในโลกปัจจุบันซึ่งมีความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทางเทคโนโลยี และมีการแข่งขันในด้านความเจริญทางเทคโนโลยีสูง ประเทศไทยก็ถูกจัดให้เป็นประเทศที่ด้อยทางเทคโนโลยี และมีประชากรที่ยังขาดคุณภาพ จึงไม่สามารถแข่งขันในเวทีโลก การที่ขาดคุณภาพดังกล่าวนี้ นักการเมืองกิติ และนักวิชาการจำนวนไม่น้อยต่างก็เห็นว่าเป็นผลมาจากความอ่อนแอในด้านการศึกษา ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกในสาขาต่างๆ ยังมีน้อยมาก (จากการศึกษาในโครงการ คปก. ของสำนักงานสนับสนุนการวิจัย) ผู้ที่จบการศึกษาระดับอุดมศึกษา เมื่อเทียบกับจำนวนประชากรของประเทศยังมีน้อย นอกจากนี้ผู้ที่รู้หนังสือ หรืออ่านออกเขียนได้ ก็ยังเป็นข้อถกเถียงกันว่ามีความสำเร็จจริงเท่าใด เมื่อเป็นเช่นนี้ หากใช้การศึกษาเป็นเครื่องวัดประเทศไทยก็ต้องเรียกว่าเป็นประเทศที่มีสมรรถนะต่ำในการแข่งขันระดับโลก

ถ้าเราพิจารณาว่าเหตุใดจึงมีการนำการศึกษามาเป็นตัวชี้วัดสมรรถนะในการแข่งขันระดับโลก คำตอบหนึ่งที่น่าจะเกี่ยวข้องมากที่สุดก็คือ การศึกษาช่วยให้คนสามารถติดตามความก้าวหน้าในเรื่องต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว ช่วยเพิ่มพูนความคิดอ่าน ความสามารถ และช่วยให้ก้าวทันโลกได้ ในโลกปัจจุบันซึ่งเป็นโลกของเทคโนโลยี ประเทศทางตะวันตกได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่ความเจริญรุดหน้ามากที่สุดทางเทคโนโลยี โดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกา ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารของประเทศนี้คือภาษาอังกฤษ ซึ่งเทคโนโลยีทางการสื่อสารด้วยระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ได้ทำให้ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาที่จำเป็นสำหรับใครก็ตามที่ต้องการความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี นอกจากนี้เมื่อความคิดในโลกปัจจุบันเทียบความก้าวหน้าเทคโนโลยีเท่ากับความก้าวหน้าทางวิชาการทุกสาขา ประเทศตะวันตกโดยเฉพาะสหรัฐอเมริกาจึงกลายเป็นแหล่งความก้าวหน้าทางวิทยาการทั้งปวง และภาษาอังกฤษก็เป็นเครื่องมือสำคัญสู่ความก้าวหน้านั้น ใครก็ตามที่ต้องการความก้าวหน้าทางวิชาการก็จำเป็นต้องรู้ภาษาอังกฤษ ความตื่นตัวในเรื่องที่ประชากรของประเทศควรต้องมีความรู้ภาษานั้นเป็นยิ่งกว่า “ไฟลามทุ่ง” รัฐบาลของหลายประเทศเช่น ญี่ปุ่น ไทย จีน เวียดนาม ฯลฯ ต่างเร่งรัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับต้นๆ

ผู้มีความสามารถทางภาษาอังกฤษและผู้มีความสามารถทางวิชาการ

เป็นความจริงที่ผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษดีสามารถเก็บเกี่ยวความรู้จากแหล่งวิชาการในโลกผ่านภาษาอังกฤษได้รวดเร็ว และสามารถเพิ่มความสามารถของตนเองให้เข้าสู่ระดับการแข่งขันได้ดี แต่ต้องไม่ลืมว่าการที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองเช่นนี้ได้ต้องอาศัยความรู้ภาษาอังกฤษที่อยู่ในขั้นดี คนที่รู้ภาษาอังกฤษในขั้นดีที่จะไปแข่งขันในเวทีโลกได้ต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษถึงขั้นที่เป็นผู้พูดสองภาษา (bilingual) เป็นอย่างน้อย อย่างไรก็ตามคนที่พูดภาษาอังกฤษได้ดีไม่ได้หมายความว่าผู้นั้นเป็นคนเก่งทางวิชาการ ความเก่งทางภาษาอังกฤษเป็นคนละเรื่องกับความเก่งทางวิชาการ ความสามารถทั้งสองอย่างนี้ไม่ใช่ความสามารถเดียวกัน แต่ใครก็

ตามที่มีความสามารถทั้งสองอย่าง ก็จะมีสมรรถนะสูงในการแข่งขัน และแน่นอน คนที่เก่งทางวิชาการถ้ารู้ภาษาอังกฤษดีก็จะกว้างขวางและก้าวหน้าในทางความรู้ ยิ่งๆ ขึ้นไป สรุปได้ว่านักวิชาการถ้าจะให้ก้าวหน้าก็ควรมีความรู้ภาษาอังกฤษในขั้น ดี โดยนัยนี้อาจกล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม

ความสามารถทางวิชาการกับภาษาอังกฤษ

คำถามที่มักถามกันเสมอๆ ก็คือความรู้ที่เป็นความรู้พื้นฐานของความรู้ อื่นๆ เช่น คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี ปรัชญา ซึ่งเป็นรากฐานให้คนสามารถคิดค้น ศึกษาได้มากยิ่งขึ้น ควรจะสอนและเรียนด้วยภาษาอะไร ควรเรียนผ่านภาษาแม่ที่ ตนถนัดเพื่อสามารถเข้าใจได้ลึกซึ้ง สามารถถกเถียงอภิปรายได้สะดวก หรือว่าควร เรียนผ่านภาษาอังกฤษเพื่อจะได้ศัพท์ต่างๆ และสามารถอ่านเอกสาร ตำรา บทความ ที่มีอยู่มากมายในโลกนี้ได้ คำตอบในเรื่องนี้ไม่มีข้อยุติ แต่เคยมีผู้ที่เรียน วรรณคดีอังกฤษซึ่งได้รับปริญญาเอกในมหาวิทยาลัยต่างประเทศให้ข้อสังเกตไว้ว่า เมื่อตอนที่ศึกษาอยู่นั้น หากเทียบกับนักศึกษาญี่ปุ่นและจีนแล้ว ภาษาอังกฤษของ เขาดีกว่านักศึกษาของ 2 ประเทศนี้มาก แต่ถ้าพูดถึงความกว้างขวางในวรรณคดี อังกฤษซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจในระดับสูงและการต่อยอดความรู้ไปในระดับสูงแล้ว นักศึกษาญี่ปุ่นและจีนมีพื้นฐานที่ดีกว่าและลึกกว่า ซึ่งเป็นผลจากการอ่านวรรณคดี อังกฤษชิ้นสำคัญๆ รวมทั้งข้อวิจารณ์ต่างๆจากผลงานที่แปลเป็นภาษาญี่ปุ่นหรือ จีน นักศึกษาเหล่านี้เมื่ออยู่ในต่างประเทศเพียงระยะสั้นก็สามารถปรับปรุงทักษะ ทางด้านการพูดการเขียนได้ดี และมีความสามารถในการวิเคราะห์วิจารณ์ที่น่าสนใจ ทีเดียว ในมหาวิทยาลัยไทย การเรียนหลักสูตรเอกอังกฤษมักใช้ภาษาอังกฤษในการ เรียนการสอนเท่านั้น นักศึกษาเอกอังกฤษมักจะถูกมองว่าต้องเป็นผู้ใช้ภาษาอังกฤษ ได้ดี และจะต้องสามารถอ่านตำรา หรืองานวรรณกรรมที่เป็นภาษาอังกฤษได้ ใน ความเป็นจริงแล้วก็เป็นเช่นนั้น แต่ถ้าเราเทียบความเร็วในการอ่านเพื่อ ความเข้าใจและเพื่อวางรากฐานความรู้แล้ว บางทีการอ่านด้วยภาษาแม่อาจจะทำ ได้รวดเร็วกว่าและวางรากฐานการวิเคราะห์วิจารณ์ได้มากกว่า แต่ทั้งนี้ **ต้องไม่**

ละเอียดความสามารถในการพูดหรือเขียนเป็นภาษาอังกฤษด้วย อีกนัยหนึ่งก็คือ เราอาจจะต้องคำนึงว่าการเข้าถึงทางวิชาการหรือความรู้ในชั้นรากฐานนั้นจำเป็นหรือไม่ที่จะต้องผ่านภาษาอังกฤษเท่านั้น

ความรู้ทางวิชาการ / เทคโนโลยีกับคนทั่วไป

ถ้าหากเราตั้งคำถามว่าคนทั่วไปที่ไม่ใช่ นักศึกษาหรือนักวิชาการมีความจำเป็นต้องมีความรู้ทางเทคโนโลยีหรือไม่ คำตอบที่น่าจะคล้าย ๆ กันจากทุกคนก็คือ แม้ว่าคนทั่วไปจะไม่ต้องหรือไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ทางเทคโนโลยีในชั้นสูงเทียบเท่ากับนักวิชาการ แต่ถ้ามีความรู้ทางวิชาการบ้างก็จะทำให้สามารถประกอบอาชีพได้ดียิ่งขึ้น คำตอบนี้แฝงความคิดไว้ด้วยว่า **คนทั่วไปไม่จำเป็นต้องเป็นนักวิชาการทุกคน** อีกนัยหนึ่ง **ประชากรของประเทศจำเป็นต้องมีความหลากหลายในความสามารถหรือความสามารถ** และไม่จำเป็นต้องเป็นนักวิชาการเหมือนกัน กลับมาสู่คำถามเดิมว่าถ้าคนทั่วไปไปควรต้องมีความรู้ทางเทคโนโลยีและทางวิชาการอยู่บ้าง หรือควรต้องติดตามความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีได้อยู่บ้างแม้ไม่เท่านักวิชาการ คนทั่วไปเหล่านั้นควรต้องได้รับความรู้เหล่านั้นผ่านภาษาอังกฤษหรือไม่ ต้องไม่ลืมว่าการจะรับความรู้ผ่านภาษาอังกฤษได้ เขาควรต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษศิขขนาดใด

ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

การที่จะทำให้ประชากรสามารถใช้ภาษาอังกฤษถึงขั้นที่จะแสวงหาความรู้ได้เองนั้น เขาจะต้องเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ คำถามสำคัญก็คือ ประเทศไทยมีครูสอนภาษาอังกฤษที่มีจำนวนเพียงพอและมีความสามารถพอหรือไม่ คำตอบซึ่งชัดเจนมากตลอดเวลาที่ผ่านมานี้คือไม่พอทั้ง 2 ประการ ผลจากความไม่พอนั้นมีมาก คือทำให้เกิดปัญหาที่ผู้เรียนเรียนรู้อึดๆ และนึกว่าตนรู้ ซึ่งแก้ไขยากในภายหลัง หรือผู้เรียนไม่ชอบภาษาอังกฤษไปเลย เรื่องการขาดแคลนครูนี้อาจแย้งได้ว่าการสอนภาษาอังกฤษอาจทำโดยชาวต่างประเทศ

ได้ ถ้าทำได้ก็ดี แต่จะต้องจ้างชาวต่างประเทศเท่าใดจึงจะพอ เราจะมีเงินจ้างเขาได้หรือไม่

นอกจากนี้ก็อาจบอกว่าการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองก็ทำได้ การเรียนภาษาด้วยตนเองมีผู้ทำได้จริงแต่จำนวนน้อยมาก โดยทั่วไปหากจะให้รู้ภาษาถึงระดับใช้การได้จริงๆ ก็ต้องเรียนกับครูทั้งสิ้น

สรุปได้ว่า การจะทำให้เกิดความรู้ทางเทคโนโลยี/วิชาการเทียบเท่าโลกในหมู่ประชากรไทย เป็นไปได้ยากหากจะต้องให้คนเหล่านั้นต้องเรียนรู้ผ่านภาษาอังกฤษ

บทบาทของการแปลในการสร้างความรู้

ทางออกที่ง่ายกว่านั้นก็คือการทำให้ประชาชนของประเทศมีความรู้ทางวิชาการที่ทันสมัยโดยอ่านภาษาแม่ของตน สำหรับประเทศไทยซึ่งมีภาษาราชการเป็นภาษาไทยอยู่แล้วก็ควรให้ผ่านภาษาไทย ถ้าสังเกตคนไทยในกรุงเทพฯ หรือตามเมืองใหญ่ในประเทศว่าเขารู้ความเป็นไปในโลกหรือไม่ คำตอบก็คือส่วนใหญ่รู้ เพราะดูข่าว CNN ภาษาไทย หรือข่าวทีวีช่องต่างๆ ที่เสนอข่าวเป็นภาษาไทย ดังนั้นการตามทันโลกมิใช่ต้องผ่านทางภาษาอังกฤษ แต่ผ่านทางภาษาแม่ของตน

อาจสรุปได้ว่าสำหรับนักวิชาการ ความรู้พื้นฐานขั้นต้นเพื่อจะให้สร้างฐานได้เร็วและแน่นด้วยเกิดความเข้าใจนั้น อาจจะดีกว่าถ้าผ่านภาษาแม่ นอกจากนี้การที่จะทำให้ประชากรของประเทศไทยก้าวทันวิทยาการของโลกได้นั้น ก็อาจจะทำได้ดีกว่าและมีทางเป็นไปได้มากกว่าถ้าผ่านภาษาแม่ (ภาษาไทย)

ถ้าเรายอมรับข้อสรุปข้างต้นนี้ การแปลความรู้ทางวิทยาการเป็นภาษาแม่คือภาษาไทยก็เป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อเสนอในเรื่องการแปลความรู้ทางวิทยาการ

ขั้นแรกทีเดียว ต้องมีการเลือกความรู้ทางวิทยาการที่ควรถ่ายทอดเป็นภาษาไทย

ถ้าเราคำนึงถึงมวลความรู้ทางวิทยาการที่มีจำนวนมหาศาลแล้ว การแปลความรู้เหล่านั้นออกเป็นภาษาแม่ก็ดูว่าจะไม่มีทางเป็นไปได้ ดังนั้น ก็ควรต้องมีการคำนึงถึงลักษณะและประโยชน์ทางวิทยาการกับกลุ่มผู้จะได้ประโยชน์ทางวิทยาการเป็นเกณฑ์หลัก ได้กล่าวมาข้างต้นแล้วว่าเราอาจคำนึงถึงคน 2 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มผู้ต้องการความรู้รากฐานวิทยาการ และกลุ่มคนทั่วไปที่ต้องรู้ทันโลกในเรื่องวิทยาการ กลุ่มแรกนั้นอาจมีจำนวนน้อย แต่เป็นกลุ่มที่อาจเป็นผู้บริหารระดับสูง อาจารย์ ครู นักวิจัย เป็นต้น คนกลุ่มนี้จำเป็นต้องรู้แน่นและรู้กว้าง การรู้แน่นต้องอาศัยการอ่านตำรา หนังสือ ที่เป็นภาษาแม่จำนวนมาก ทั้งที่เป็นคลาสสิกและที่ทันสมัย ตำราหรือหนังสือเหล่านี้ควรต้องคัดเลือกเฉพาะตำราที่เป็นพื้นฐานทางทฤษฎีต่างๆ ทั้งในอดีตและปัจจุบัน การแปลตำรา/หนังสือเช่นนี้ จำต้องอาศัยผู้มีความรู้ทางวิชาการในสาขานั้นๆ ไม่ใช่เป็นผู้รู้ภาษาอังกฤษเท่านั้น ในด้านความรู้กว้างนั้น นักศึกษา ครู อาจารย์ นักวิจัย เมื่อมีฐานติแล้ว จำเป็นต้องรู้ภาษาอังกฤษเพื่อติดตามความรู้ในการประยุกต์ทฤษฎี และประเด็นปัญหาต่างๆ ซึ่งมักปรากฏในบทความ และเมื่อมีฐานความรู้ที่ดีก็ควรที่จะติดตามเรื่องต่างๆ ได้ดี

สำหรับกลุ่มคนทั่วไปนั้น ก็ควรมีการคัดเลือกวิทยาการต่างๆ ที่อยู่ในลักษณะการประยุกต์มาใช้งาน ตัวอย่างความรู้ทางวิทยาการในขั้นนี้ ปรากฏให้เห็นอยู่ในการแปลภาพยนตร์สารคดี เช่น Discovery (ซึ่งยังแปลไม่ตี) ในการแปลเรื่องสั้น นานาชาติของเด็ก (ซึ่งส่วนใหญ่แปลได้ตี) ความรู้ด้านเกษตร การค้า อุตสาหกรรม ยังไม่เห็นชัดเจน หากมีการแปลเอกสารที่แสดงความก้าวหน้าทางวิชาการต่างๆ ในโลกรวมทั้งข้อโต้แย้งต่างๆ ก็น่าจะทำให้ประชากรทั่วไปได้มีความรู้ทันโลกทางวิทยาการได้

องค์กรและกลุ่มบุคคลในการแปล

เห็นได้ชัดว่าภาคเอกชนมีบทบาทสูงในด้านการแปลเพื่อความบันเทิงต่างๆ (นวนิยาย เรื่องสั้น) แต่ในทางวิชาการและวิทยาการยังไม่มียุทธศาสตร์ที่เห็นได้ชัด การแปลหนังสือตำราทางวิชาการที่ใช้ในระดับอุดมศึกษายังมีน้อยมาก และปัญหาที่งานแปลไม่ได้รับการพิจารณาเทียบเท่ากับการเขียนตำราหรือวิจัย ทำให้นักวิชาการในมหาวิทยาลัยไม่สนใจการแปล อีกทั้งเป็นความจริงว่าการแปลหนังสือ/ตำราทางวิชาการเป็นเรื่องยากอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ผู้เกษียณอายุที่มีความสามารถสูงในวัยหนึ่งๆ มีจำนวนไม่น้อย หากรัฐจัดตั้งหรือมอบหมายองค์กรอย่างชัดเจนให้ทำหน้าที่แปลเพื่อพื้นฐานทางวิชาการ โดยอาศัยผู้รู้ทางวิชาการที่เกษียณอายุไปแล้วเป็นกลุ่มผู้แปลหลัก ก็น่าจะเป็นหนทางที่จะทำให้การแปลทางวิชาการเป็นเรื่องจริงจังได้ ทั้งนี้ รัฐจำเป็นต้องสนับสนุนอย่างชัดเจนและต่อเนื่อง

สรุปว่า การแปลสำหรับพื้นฐานความรู้ทางวิทยาการน่าจะอยู่ในลักษณะที่รัฐเป็นผู้พิจารณาว่าจะมีองค์กรใดที่รับผิดชอบ โดยอาศัยผู้เกษียณอายุที่เชี่ยวชาญในศาสตร์ต่างๆ เป็นผู้แปลหลัก

ในส่วนของความรู้ทางวิทยาการนั้น องค์กรที่รัฐตั้งขึ้นอาจต้องเป็นหน่วยงานประสานงานกับองค์กรสื่อสารมวลชนให้เป็นผู้รับผิดชอบ และเพื่อให้เกิดแผนงานที่ชัดเจนควรต้องมีการประสานงานระหว่างกันอย่างใกล้ชิด

ถึงแม้ว่าเท่าที่ผ่านมา จะมีองค์กรของรัฐบางองค์กร เช่น สภาวิจัยแห่งชาติ สาขาปรัชญา จะมีส่วนให้การสนับสนุนด้านการแปลที่มีผู้เสนอมา แต่ก็เป็นบทบาทสนับสนุนเมื่อมีการร้องขอเท่านั้น หากได้ปรับเปลี่ยนให้เป็นบทบาทเชิงรุก มีแผนงานที่ชัดเจนในเรื่องการแปลงานวิทยการพื้นฐานโดยอาศัยแนวทางที่เสนอข้างต้น และเป็นตัวกลางประสานงานกับองค์กรทางสื่อสารมวลชน ก็จะทำให้เกิดการแปลทางวิทยาการสำหรับประชาชนทั่วไปมากยิ่งขึ้นและมีคุณภาพที่ดีขึ้น นอกจากนั้นบทบาทใหม่ดังกล่าวนี้ จะทำให้นักวิชาการเกิดความกระตือรือร้นที่จะทำวิจัย (เพราะมีความรู้กว้างและลึกขึ้น) ซึ่งน่าจะทำให้เกิดนักวิจัยซึ่งผลิตรายงานวิจัยที่มีคุณภาพมากขึ้นได้